

The background of the entire page is a textured, crumpled red paper. The crumpling creates various shades of red, from light pink to deep, dark red, with visible creases and folds throughout.

$3 + 3$ je 15

Jakub Farský

Cesta do Říma

Jakub Farský

...ze sbírky povídek 3 + 3 je 15

© Jakub Farský, **3 + 3 je 15**

© 2016, first edition

© 2023, last edition

Cesta do Říma

Bylo něco před třetí hodinou odpoledne, když Jakub spěchal na vlak, kterým měl jet do Říma za svou kdysi dávnou láskou Terezou. Denně na ni vzpomínal, a to nejspíš právě proto, že ho opustila v den, kdy se rozhodla poznat Řím. Ten den byl stále živý v jeho mysli. Přemýšlel nad tím, co bude dál a nečekal, co všechno se může stát. Třeba to, že za deset let bude chtít vědět, proč to všechno skončilo právě prvním letním dnem.

Cestou na nádraží si ve stánku koupil kávu a vydal se směrem za cestou do Říma. Vytáhl z kapsy cigarety a zjistil, že krabička je prázdná. Podíval se na hodinky, aby vlak stihl, a zamířil do nejbližší trafiky, kterou uviděl. Vešel dovnitř, kde ve frontě stáli dva lidé. Muž, který stál hned před pultem, se nemohl rozhodnout, jestli si vzít cigarety nebo doutníky, a když se konečně rozhodl, zjistil, že u sebe nemá žádné peníze. Prohledával kapsy a kabát, ale peníze nenašel. Prodavačka se pousmála a cigarety mu dala. Řekla mu ale, že nejpozději zítra je musí přijít zaplatit.

Než se Jakub dostal na řadu, uběhlo více než deset minut, koupil si tři doutníčky a vyběhl z trafiky. Na ná-

draží si koupil lístek a cestou na nástupiště si zapálil. S klidem dopíjel kafe, protože perón byl ještě prázdný.

Vtom se u něj objevila mladá paní a zeptala se ho, jestli taky jede do Benátek. Jakub jí vysvětlil, že čeká na vlak do Říma, na což mu paní odpověděla, že vlak do Říma před deseti minutami odjel. Jakubem cosi trhlo, ale nedal to na sobě znát. Nerad totiž jezdil vlaky, které neměl předem vybrané, a už vůbec neměl rád chodit pozdě na nádraží. Paní se usmála a uklidnila ho, ať si s tím neláme hlavu, protože za hodinu jede do Říma další vlak. Jakubovou myslí proskočila myšlenka, že počká v čekárně a zkrátí si tak chvíli, než vlak přijede. V hlavě se mu teď nesly vzpomínky na Terezu, protože si moc dobře pamatoval, jak nenáviděla, když sám neměl vlastní řád pod kontrolou, a hlavně svůj život. Snažil se tyhle myšlenky vytěsnit. Problém byl ale v tom, že v něm pořád zarytě ležely.

Netrvalo dlouho a do čekárny vešli dva mladí lidé. Jakub je odhadoval na mladý pár, který se zrovna začíná poznávat. Hlavou mu jiskřilo, jak to měli kdysi s Terezou, když spolu ještě byli, a jak potom, když odjížděla do Říma, s ní šel na nádraží a vyprávěla mu, že by měla odjet, protože by neunesla někoho milovat

a přitom se dívat na to, jak se Jakub trápí. Tenkrát mu jen řekla, jak ji zajímá Řím, a že se všechno změní, až odjede. Ten den měl Jakub stále v paměti, i když to bylo už deset let zpátky. Neubránil se a zaposlouchal se do rozhovoru páru, který seděl kousek od něj.

Láska, která kolem těch dvou lidí panovala, v sobě nesla cosi, co se dá přirovnat jen k síle, která obklopuje lidi, kteří ví, co ostatní jen hádají, a to nejen jeden život. Jenže to, o čem si povídali, tomu moc nenasvědčovalo, alespoň ne na první pohled.

Jakub poslouchal dál, když mu došlo, že se vlastně baví o tom, co skutečně láska je, a jak by měla vypadat. Mladý pár řešil problém, který se týkal odjezdu jednoho z nich do zahraničí. Nikdo z nich ale nechtěl toho druhého opustit. Nevypadalo to ani tak na to, že se hádají, spíše se chtěli dohodnout na tom, jak to bude dál.

Během jejich rozhovoru Jakub zpozorněl. Došlo mu, že nejde jen o to, co chtějí ti dva pro sebe, ale spíše pro toho druhého. Usmál se a zjistil, že skutečně nej-spíš dělá správnou věc, když jede za Terezou, která o tom všem vůbec neví. Přemýšlel nad tím, co vlastně řeší a

nad tím, co se může stát. Vnímal to kolem sebe, ale pokoušel se v sobě najít kousek ctnosti místo ega, které ho často trýznilo, a se kterým měl dlouho práci, než zjistil, co s ním skutečně dělat.

Naslouchal dál, a když uviděl mladý pár, jak je v rozpacích, tak ho zamrzelo, že zrovna on ztratil svůj cíl, zůstat sám sobě věrným. Usmíval se, ale vztek, který se v něm začal hromadit, měl sílu hromu. Chvíli se zamýšlel, jestli náhodou není bláznem, když si vzpomněl, že bláznem se člověk může stát jen tehdy, pokud své skutečné emoce nebude dávat najevo.

Podíval se na ty dva, kteří zrovna seděli v čekárně, a došlo mu, že řeší něco, co bude mít dopad na budoucnost obou z nich. Jen nevěděl, jak se vlastně rozhodnout. To ho zase tak netížilo, ale připomnělo mu to jeho vlastní problém. Podíval se na hodinky a zjistil, že za deset minut mu jede jeho vlak. Vzal své věci a zamířil na perón.

Cestou v sobě hodnotil všechno, co se mu teď odehrávalo v hlavě. Myšlenky, které se mu díky rozho-
voru dvou mladých lidí v čekárně otevíraly v mysli, si vizualizoval na svůj vztah s Terezou a přemítal nad tím,

co pro něj vlastně znamená, a co by si ještě měl ujasnit. Věděl, že od vysoké školy na ní nezapomněl, ale na druhou stranu nad ní přemýšlel opravdu jen dost málo, čímž se trápil. Věřil, že to oba berou dost podobně a uvědomoval si, že si nemůže dovolit chtít od toho něco víc. Občas doufal, že se to změní, ale věděl, že sám to nedokáže. Musel se ovšem ujistit, jestli to tak má i ona, a právě proto odjížděl do Říma.

Když došel na nástupiště, zapálil si ještě další doutníček a nechával se unášet svými pocity stále hloub. Vzpomínal na ty chvíle, kdy se poznali a na to všechno, co spolu prožili, a to i přes veliké překážky. A myslel taky na dobu, kdy oba zůstali sami. Byl s tím smířený, nechtěl se k ní vracet, ale nevyhnul se myšlence, že by to mohlo být i naopak. Nechával vše plynout a vítr, který se proháněl nádražím, mu dával pocit jistoty, že je opět sám sebou. Hlavou mu jely myšlenky na ujetý vlak a přemýšlel nad tím, jestli by to změnilo situaci, kdyby už ve vlaku seděl. Došlo mu, že by určitě neslyšel rozhovor dvou lidí v čekárně, a že by asi nemyslel zrovna tak, jak přemýšlí teď. Snažil se vytěsnit názor, který se v něm začal zarývat. Na tohle byl už zvyklý a neměl s tím žádný problém, a tak raději přemýšlel nad cestou, která ho čekala.

Vlak pomalu přijížděl a Jakub se chystal, že si vy-chutná cestu do Říma. Myslel na to, jak si bude srov-návat všechny ty myšlenky, které v něm zanechal roz-hovor páru v čekárně. Dokouřil doutníček a čekal, až vlak začne přijíždět do stanice.

Když vlak dorazil, pomalu do něj nastoupil a začal hledat volné kupé. Došel až do předposledního va-gónu, otevřel dveře a uviděl na jednom ze sedadel le-žet červenou knihu. Vzal ji do ruky a po těle mu projel mráz.

Na knize stálo:

„Jak jsem se zamilovala do Říma“

Tereza

Otevřel knihu a začal číst.

Celou cestu strávil čtením, a když dojel do Říma, kou-pil si zpáteční lístek.

Cesta do Říma
ze sbírky povídek 3 + 3 je 15
Jakub Farský

14 stránek

font Arno Pro

TEXT - © Jakub Farský

ILUSTRACE - © Jakub Farský

SAZBA - © Jakub Farský

KOREKTURA - © Mgr. Michaela Kajfoszová

celou edici či samostatnou knížku objednáte na
jakubfarsky.cz